

KÜRTI LÁSZLÓ
szívzörej

*egy ideje felismerlek a mozdulataimban,
beleborzongok egy-egy tipikus kéztartásba,
karemelésbe. olyankor óvatosan simítok
hajamba, a kusza, kibogozhatatlan
tincsek közé. úgy teszek, mint aki saját
tükrében otthonosan él, nem tévedhet el.
sírgödrök feketednek a mellkasomban,
eső- és földszagúak a legmélyebb álmaim.
többet értek belőled, így mintha vallanál.
elém ömlik arcod nappali fényzuhataga,
karod, lábad helyes, szabálytalan rendje
újrabont, mint rosszul gombolt ingeket szokás.*

*vulkánkitörés a balkamrámban.
lángolsz, értetlen szerelemmel. a pitvarok
ütemeket tévesztenek, az ütemek új ritmust
dadognak, visszafelé kering a láva.
ereket perzsel tekintetem. fűsz szapora
földutakon. ömlik a lábam előre. elkerül, akibe
beleszeretnék. meghallom, akibe hűlni kezd a szívem.*

magad mellé

*hagyom a bort, engedem levegőhöz jutni.
mégis, csak te vagy a legelső korty az
elfojtott hónapok után. amire figyelsz,
valahogy kilöttyen előlünk. a szám érintése
csersavakba halkul, pezseg a fehér csontokon.
eltompult vágyakozásom forgat még, avat
újabb poklokat bennem. köréd szisszentek
csendesebb téli hónapot. emlékbeli tájakat
festek a falakra, nyugtalan orgonaillattal.
izzaszt a lámpafény. ígéretnek jó még
a palackokból kirántott nedves dugók szele.
ki találna ránk, itt a lüktető agyam elhajlott
tekervényei között?
kiégetett belőlünk minden gyalogutat
a húsba fűródott repeszek sistergése.
friss vizekbe csobbanni, csak magadat
kivérezve lehet. metszem, csak
vágom az elnyúló édeskés cseppeket.
hagyom a homlokod levegőhöz jutni,
hagyom ízünket beleműlni a szilánkos
emlékekbe. igényelj magad mellé,
ahogyan a holtakat sem illene sosem.*